

POSTANOWIENIE

Dnia 3 września 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **A. G.**

skazanej z art. 148 § 1 k.k.,

w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 3 września 2024 r.

w kwestii wniosku skaranej

o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 4 sierpnia 2023 r., sygn. akt II AKa 102/23,

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Płocku

z dnia 4 stycznia 2023 r., sygn. akt II K 101/22,

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania.

UZASADNIENIE

A. G. (wcześniej A. K.) została skazana wyrokiem Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 4 stycznia 2023 r., sygn. akt II K 101/22, na karę 12 lat pozbawienia wolności za czyn z art. 148 § 1 k.k. Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z dnia 4 sierpnia 2023 r., sygn. akt II AKa 102/23, utrzymał w mocy wyrok Sądu I instancji.

W dniu 28 lutego 2024 r. do Sądu Apelacyjnego w Łodzi wpłynęło pismo skaranej, w którym wnosi ona o wznowienie postępowania karnego zakończonego

wyżej wskazanym wyrokiem, jednocześnie zwracając się o przyznanie obrońcy z urzędu. Pismo to, zgodnie z właściwością, zostało przekazano do Sądu Najwyższego, gdzie sprawę zarejestrowano pod sygnaturą V KO 53/24.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 545 § 3 k.p.k. osobisty wniosek strony o wznowienie postępowania podlega wstępnej, formalnej kontroli w zakresie jego treści. W wypadku stwierdzenia, że świadczy ona o jego oczywistej bezzasadności, sąd odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od profesjonalnego pełnomocnika.

Taka sytuacja ma miejsce w niniejszej sprawie. Skazana nie wykazała w sporządzonym przez siebie wniosku wystąpienia w postępowaniu zakończonym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 4 sierpnia 2023 r., sygn. akt II AKa 102/23, przesłanek z art. 540 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k., stanowiących podstawę wznowienia postępowania. Za takie nie można w szczególności uznać argumentów na rzecz tezy, że skazana była ofiarą przemocy fizycznej i psychicznej ze strony męża, a przypisany jej czyn stanowił nieumyślne spowodowanie śmierci. Przedstawiana przez A. G. linia obrony była już przedmiotem analizy sądów obu instancji i nie stanowi żadnego *novum*. Brak jest zatem podstaw do wznowienia postępowania ze względu na ujawnienie się po wydaniu orzeczenia nowych faktów lub dowodów, których przeprowadzenie mogłoby wpłynąć na treść wyroku (por. art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k.).

Wznowienie postępowania nie stanowi kolejnej instancji odwoławczej od orzeczenia, lecz należy do nadzwyczajnych środków zaskarżenia. Obowiązują zatem ściśle określone, wymienione w art. 540 k.p.k. oraz 540a i b k.p.k., przesłanki jego zastosowania. Jeśli więc w danej sprawie nie zachodzi żadna z precyzyjnie wskazanych przepisami okoliczności, nie ma podstaw do skorzystania z tej instytucji, nawet jeśli skazany ma subiektywne poczucie, że został potraktowany przez sąd niesprawiedliwie.

Ponieważ argumentacja złożonego przez skazaną wniosku nie jest trafna, należało, kierując się treścią art. 545 § 3 k.p.k., odmówić przyjęcia go do rozpoznania, jednocześnie odmawiając skazanej przyznania obrońcy w celu sporządzenia i wniesienia w jej imieniu wniosku o wznowienie postępowania.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[PGW]

[ms]